

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové v právní věci žalobce: **MUDr. R.H.**, zastoupeného JUDr. Evou Kabelkovou, advokátkou se sídlem Kamenická 1, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2012 (v záhlaví nesprávně uvedeno 26. 3. 2011), č. j. DSH/16692/11,**

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2012 (v záhlaví nesprávně uvedeno 26. 3. 2011), č. j. DSH/16692/11, se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 808 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce, JUDr. Evy Kabelkové, advokátky.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „žalovaný“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru registru vozidel a řidičů (dále též „správní orgán prvního stupně“ nebo též „magistrát“), ze dne 12. 10. 2011, č. j. MMP/177442/11. Tímto rozhodnutím magistrát rozhodl o námitkách žalobce proti záznamu počtu dosažených bodů v bodovém hodnocení řidiče dle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích

a o změnách některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), tak, že podané námitky proti záznamu bodů v evidenční kartě zamítl a provedený záznam bodů potvrdil.

I. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě nejprve stručně shrnul skutkový základ projednávané věci. Uvedl, že byl dosud zcela bezúhonným řidičem, přičemž dne 23. 9. 2010 se měl dopustit přestupků, kdy jednak nezastavil vozidlo na signál, který mu zastavení vozidla příkazuje, a následně se na výzvu Policie České republiky (dále jen „Policie ČR“), která jela za jeho vozidlem a toto zastavila, odmítl podrobit vyšetření s odběrem biologického materiálu. Přestupkové řízení bylo pravomocně ukončeno rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 12. 8. 2011, č. j. DSH/4693/11. Jednání žalobce bylo hodnoceno jako dva přestupky (byť šlo o nepřetržitě jednání), které byly projednány ve společném řízení. Za toto jednorázové jednání byl pak žalobci proveden záznam 12 bodů.

Žalobce namítal, že při provádění záznamu bodů nebylo respektováno ustanovení § 123a a § 123c zákona o provozu na pozemních komunikacích a smysl a účel zákona č. 133/2011 Sb., který zákon o provozu na pozemních komunikacích novelizoval. Článek II přechodných ustanovení novely č. 133/2011 Sb. řeší dle názoru žalobce otázku hmotněprávní kvalifikace z hlediska bodování. To znamená, že smyslem a účelem čl. II přechodných ustanovení nepochybně bylo, aby nenastal stav, kdy v případě rozhodování po účinnosti zákona č. 133/2011 Sb. o přestupku z doby předcházející účinnosti této novely, nedocházelo k tomu, aby řidiči byli postihováni za jednání, které dosud (tj. do 1. 8. 2011, kdy nabyla účinnosti předmětná novela) nevykazovalo znaky bodovaného jednání, na základě kterého by se prováděl záznam. Tento postup žalobce pokládal za pochopitelný, neboť jeho smyslem bylo zabránit právní nejistotě, pokud jde o rozlišení, které z jednání podléhá bodovému hodnocení do 1. 8. 2011 a které nikoli. Z hlediska právní jistoty by zajisté bylo nepřijatelným, pokud by jednání, které dosud (tj. do dne nabytí účinnosti zákona č. 133/2011 Sb.) bodovému hodnocení nepodléhalo, bylo po nabytí jeho účinnosti bodově hodnoceno.

Žalobce však upozornil, že na straně druhé toto přechodné ustanovení nijak nezasahuje do ustanovení § 123c odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích v jeho znění po novelizaci, a tedy umožňovalo správním orgánům podle něho postupovat již ode dne účinnosti zákona č. 133/2011 Sb., tj. ode dne 1. 8. 2011. Žalobce v této souvislosti namítal, že otázka toho, zda určitý přestupek, resp. jednání, je projednáváno ve společném řízení, je otázkou procesní, nikoli hmotněprávní. Vzhledem k tomu, že pro procesní otázky nemá zákon č. 133/2011 Sb. v přechodných ustanoveních žádné speciální ustanovení, nic nebrání tomu, aby v řízení, kde bylo vedeno společné řízení o více přestupcích, bylo postupováno tak, jak po 1. 8. 2011 umožňuje novelizované znění § 123c odst. 2 zákona. Navíc je patrné, že provedená novelizace vedla k upřesnění původního záměru zákonodárce, kdy z původního textu ustanovení § 123c odst. 2 zákona došlo k vypuštění spojení „jedním skutkem“ a za slova „do bodového hodnocení“ bylo právě vloženo spojení „a projednaný ve společném řízení“. Dle původního znění § 123c odst. 2 platilo, že pokud se jedním skutkem řidič dopustil více přestupků nebo trestných činů, zaznamenal se počet bodů stanovený pro nejzávažnější z nich.

Podle novelizovaného znění postačuje, že je projednávána určitá množina přestupků téhož pachatele ve společném řízení, a to bez ohledu na to, zda tyto přestupky byly spáchány jedním skutkem. Vzhledem k tomu, že společné řízení o přestupcích žalobce probíhalo i po 1. 8. 2011, pak je nepochybné, že na jeho situaci dopadá novelizované ustanovení § 123c odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích, tj. ve znění zákona č. 133/2011 Sb. V opačném případě by docházelo k neopodstatněným rozdílům při rozhodování ve věcech skutkově shodných nebo podobných.

Nad rámec výše uvedeného pak žalobce připomněl, že z rozhodnutí není zřejmé, jak správní orgány vůbec dospěly k závěru, že se měl žalobce předmětných jednání dopustit více skutky. Žalobce byl přesvědčen, že se v jeho případě jednalo o stav, kdy se dopustil více přestupků, avšak pouze jedním skutkem, a tedy na něj ustanovení § 123c odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích dopadalo i před zmiňovanou novelou, neboť řešilo právě situaci, kdy jedním skutkem je spácháno více přestupků. Znovu však zopakoval, že i v případě, kdy by jeho jednání nebylo hodnoceno jako jeden skutek, je nepochybné, že přestupky byly projednávány ve společném řízení, které trvalo i po 1. 8. 2011. Přejícné ustanovení čl. II zákona č. 133/2011 Sb. řeší pouze hmotněprávní stránku přidělování bodového hodnocení tak, aby se rozlišil stav, kdy jednání bylo např. spácháno před 1. 8. 2011 (jeden přestupek) a po 1. 8. 2011 (druhý přestupek). Je nepochybné, že záznam bodového hodnocení představuje proces, který začíná tím, že příslušný orgán posoudí, jaké bodové hodnocení přísluší jednotlivým spáchaným přestupkům, přičemž pro toto posouzení je relevantní právě přejícné ustanovení, které určuje, dle jakého zákonného znění jsou přestupky bodovatelné. Poté následuje další postup správního orgánu vycházející z výsledného stanovení bodového hodnocení, a to s ohledem na danou procesní situaci, která je významná tehdy, je-li o přidělení bodového hodnocení rozhodováno v době po 1. 8. 2011 a je-li o bodovaných přestupcích vedeno společné řízení. V tomto případě je správní orgán povinen učinit úvahu o tom, který z přestupků je bodován vyšším bodovým hodnocením a pouze toto bodové hodnocení zaznamenat. V daném případě však správní orgány tímto způsobem ve svém rozhodování nepostupovaly, v důsledku čehož žalobce zkrátily na jeho právech. Žalobce proto závěrem navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě poukázal na skutečnost, že magistrát rozhodnutím ze dne 14. 3. 2011, č. j. MMP/175359/10 (nabytí právní moci dne 18. 8. 2011) rozhodl skutečně o dvou přestupkových jednáních (skutcích), která byla vyřešena ve společném řízení dle ustanovení § 12 odst. 1 a 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Jedním přestupkem se rozumělo spáchání přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 5. zákona o přestupcích, kterým bylo nezastavení vozidla na červený signál „Stůj“. Po ukončení tohoto přestupkového jednání pak následoval druhý přestupek (skutek), a to přestupek dle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, kdy se žalobce na výzvu policisty odmítl podrobit lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu. Předmětným rozhodnutím byly tedy ve společném řízení projednány dva různé přestupky, přičemž obě tato přestupková jednání

spadají do bodového hodnocení řidiče a jako taková tedy musela být řádně zaznamenána. Za oba tyto přestupky byly dle § 123b odst. 2 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích zaznamenány body a tímto záznamem byly zároveň naplněny podmínky pro pozbytí řidičského oprávnění z důvodu dosažení celkového počtu 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče. Obě přestupková jednání žalobce byla spáchána dne 23. 9. 2010, přičemž právě datum spáchání přestupků bylo pro provedení záznamu rozhodující. Právní jistota ve vztahu k přestupcům spočívá v tom, že taková přestupková jednání, která nepodléhala bodovému hodnocení a která byla spáchána do dne nabytí účinnosti zákona č. 133/2011 Sb., nebudou bodově hodnocena ani po nabytí jeho účinnosti. V případě žalobce ale obě přestupková jednání zůstala po stránce počtu přidělených bodů v bodovém hodnocení před i po nabytí účinnosti zákona č. 133/2011 Sb. beze změn. Žalovaný poukázal na znění čl. II bodu 1. přechodných ustanovení zákona č. 133/2011 Sb., přičemž uzavřel, že spáchal-li žalobce oba přestupky před účinností citovaného zákona, bylo nutno body zaznamenat za obě přestupková jednání. Žalovaný proto navrhl podanou žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Skutkový základ projednávané věci

Z obsahu předloženého správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti podané žaloby:

Dne 18. 8. 2011 nabylo právní moci rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 12. 8. 2011, č. j. DSH/4693/11, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 14. 3. 2011, č. j. MMP/175359/10. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. d) a § 22 odst. 1 písm. f) bodu 5. zákona o přestupcích, neboť dne 23. 9. 2010 v době okolo 17:56 hod. v Plzni na vozovce pozemní komunikace ulice Jasanová nerespektoval signál s červeným světlem „Stůj!“ a nezastavil vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“ na křižovatce ulic Jasanová x Slovanská. Následně byl žalobce zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR. Během silniční kontroly byl žalobce policistou vyzván k podrobení se dechové zkoušce ke zjištění alkoholu, avšak této se odmítl podrobit, ačkoli nebyla spojena s nebezpečím pro jeho zdraví, resp. odmítl provést další pokus dechové zkoušky poté, co předchozí pokusy ani po opakovaném poučení nebyl schopen cíleně provést. Poté byl žalobce policistou vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu, přičemž i při tomto lékařském vyšetření ve FN Plzeň - Bory se žalobce odmítl podrobit odběru biologického materiálu, ačkoli to nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví.

Tímto žalobce ke dni 18. 8. 2011 dosáhl celkového počtu 12 bodů dle bodového hodnocení porušením povinností stanovených zákonem. Dne 5. 9. 2011 magistrát vydal oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a vyzval žalobce k odevzdání řidičského průkazu (č. j. MMP/155224/11), které žalobce převzal prostřednictvím své zástupkyně dne 7. 9. 2011.

Žalobce reagoval na toto oznámení podáním námitek proti provedení záznamu bodů v evidenční kartě řidiče. V námitkách uvedl, že magistrát při provádění záznamu v registru řidičů nepostupoval v souladu s právními předpisy a nerespektoval ustanovení § 123a a § 123c zákona o provozu na pozemních komunikacích. Žalobce poukázal na skutečnost, že až do dne 23. 9. 2010, kdy se odehrál výše popsáný skutek, neměl nikdy žádný záznam v registru řidičů, a tedy ani žádné body za spáchání přestupků nebo trestných činů zařazených do bodového hodnocení dle zákona o provozu na pozemních komunikacích. Dne 23. 9. 2010 se žalobce měl dopustit výše popsáního jednání, které však spolu bezprostředně souviselo a na sebe navazovalo, a byť toto jednání bylo kvalifikováno jako více přestupků, jednalo se pouze o jeden skutek započatý nezastavením vozidla na příčné čáře souvislé před vjezdem do křižovatky a končící odmítnutím dechové zkoušky, resp. odběru biologického materiálu. Celkového počtu 12 bodů tak žalobce dosáhl pouze tímto jednorázovým (nikoli opakovaným) nepřetržitým jednáním, které bylo jedním skutkem, a tedy správní úřad měl postupovat podle § 123c odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích, dle kterého se v takovém případě zaznamená počet bodů stanovený pro nejzávažnější přestupek. Odmítnutí řidiče podrobit se dechové zkoušce je dle přílohy zákona o provozu na pozemních komunikacích hodnoceno 7 body; nezastavení vozidla na signál, který řidiči prikazuje vozidlo zastavit, je pak hodnoceno 5 body. Magistrát měl tedy postupovat tak, že žalobci měl být ve smyslu § 123c odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích zaznamenán počet bodů za nejzávažnější z přestupků, tj. počet 7 bodů.

Žalobce dále upozornil na ustanovení § 123a zákona o provozu na pozemních komunikacích, dle kterého platí, že bodovým hodnocením se zajišťuje sledování opakovaného páchaní přestupků nebo trestných činů, nebo že se řidič porušování těchto povinností nedopouští. Je tedy zjevné, že smyslem je započítávání bodů za účelem sledování a zamezení páchaní opakování přestupků a tomuto účelu pak odpovídá i § 123c odst. 2 zákona. Úmyslem zákonodárce tak bylo postihovat opakovaná, recidivující jednání a nikoli osoby, které se přestupku dopustí jednorázově, ojediněle či nahodile, což byl právě případ žalobce. Pod pojmem skutek je nutno rozumět vždy pouze skutkové okolnosti, nikoli jejich právní posuzování, přičemž celé jednání žalobce se odehrálo ve stejný den, ve stejné době, tedy jedním skutkem, kdy právě popis tohoto skutku vymezil předmět přestupkového řízení.

Žalobce připomněl, že právě s ohledem na nutnost upřesnění těchto kategorií byla provedena novela zákona o provozu na pozemních komunikacích, a to zákonem č. 133/2011 Sb., která v ustanovení § 123c odst. 2 vypustila výraz „*jedním skutkem*“ a za slova „*do bodového hodnocení*“ vložila text „*a projednaných ve společném řízení*“. Je tedy patrné, že zákonodárce upřesnil zamýšlený účel ustanovení § 123a ve spojení s § 123c zákona o provozu na pozemních komunikacích tak, aby vždy u těch přestupků, které budou projednávány ve společném řízení, bylo při bodovém hodnocení postupováno tak, že bude zaznamenáno pouze bodové hodnocení týkající se nejzávažnějšího z nich. Nic na tom nemění ani ustanovení čl. II bodu 1. přechodných ustanovení zákona č. 133/2011 Sb., které se vztahuje pouze k samotnému vyjadřování bodového hodnocení za jednání spáchaná před nabytím účinnosti této novely. Předmětnou novelou totiž došlo i ke změně bodového hodnocení a nově také ke stanovení povinností, které dosud bodovému hodnocení nepodléhaly. Na druhé straně však toto ustanovení nijak nezasáhlo do novelizovaného § 123c odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích, dle kterého je možno postupovat již ode dne účinnosti zákona

č. 133/2011 Sb. při současném splnění podmínky projednání přestupků ve společném řízení. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí magistrátu o dosažení počtu 12 bodů bylo učiněno v září 2011, tj. po 1. 8. 2011, kdy nabyla účinnosti předmětná novela, měl magistrát postupovat podle § 123c odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Tomuto postupu pak nebránilo ani znění čl. II bodu 1. přechodných ustanovení, které řeší toliko hmotněprávní úpravu přidělování konkrétních bodových záznamů, netýká se však předpisů procesních. Spojení „*projednání ve společném řízení*“ je však nepochybně pojmem procesním (a je také věcí procesního postupu správního orgánu), a tedy je nutno v souladu s tímto zákonným zněním postupovat již od nabytí účinnosti předmětné novely. Žalobce na výše uvedené skutečnosti poukázal pro případ, že by magistrát nedospěl k závěru o jediném skutku, ale k závěru, že se v daném případě jednalo o více skutků.

Magistrát námitky žalobce rozhodnutím ze dne 12. 10. 2011, č. j. MMP/177442/11, jako nedůvodné zamítl a provedený záznam bodů potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že žalobce se dne 23. 9. 2010 dopustil přestupku dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bodu 5. zákona o přestupcích tím, že při řízení vozidla toto nezastavil na signál, který mu přikazuje vozidlo zastavit. Přestupek se stal na křižovatce ulic Jasanová x Slovanská ve směru jízdy o ulice Hluboká. Následně, po ukončení této činnosti (tedy po ukončení prvního přestupku) se na výzvu policisty ve FN Plzeň odmítl podrobit lékařskému vyšetření s odběrem biologického materiálu, ačkoli nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Tedy druhým činem spáchal přestupek dle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích. Nedopustil se tedy jedním skutkem více přestupků, jak má na mysli § 123c odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích, ale ve vícečinném souběhu se dopustil dvou přestupků, které byly v zájmu na rychlém a procesně nekomplikovaném vyřešení věci projednány ve společném řízení. V souladu s platnou právní úpravou tedy byly žalobci zaznamenány body za každý jednotlivý přestupek zvlášť a tímto záznamem žalobce dosáhl počtu 12 bodů. Na tom nemohla nic změnit ani ta skutečnost, že žalobce do té doby (před spácháním předmětných přestupků) neměl v registru proveden vůbec žádný záznam přestupku. Prvostupňový správní orgán dále doplnil, že podle ustanovení § 123c odst. 2 zákona by postupoval např. v případě, pokud by žalobce nezastavil vozidlo na signál a zároveň by neměl rozsvíceno stanovené osvětlení, nebo by např. nebyl připoután bezpečnostním pásem. V takovém případě by se jednalo o jeden skutek naplňující znaky více přestupků, kdy by body byly zaznamenány za nejzávažnější z nich.

K námitce novelizovaného ustanovení § 123c odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích prvostupňový správní orgán uvedl, že dle jeho názoru se nejedná o upřesnění původního úmyslu a záměru zákonodárce, což vyplývá i z důvodové zprávy k zákonu č. 133/2011 Sb. Touto novelou bylo zajištěno, aby se řidičům nekumulovaly neprojednané přestupky a na základě jednoho společného řízení pak nedošlo k jejich tzv. vybodování (stejně jako k tomu došlo právě u žalobce). Avšak i na novelizované znění § 123c odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích dopadá přechodné ustanovení zákona č. 133/2011 Sb., dle kterého se při zaznamenávání bodů do bodového hodnocení za jednání spáchaná porušením vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích řidičem motorového vozidla před účinností tohoto zákona postupuje podle zákona č. 361/2000 Sb. (tj. zákona o provozu na pozemních komunikacích), ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Dle tohoto přechodného ustanovení je tedy rozhodným

pro zaznamenání bodů za přestupek datum spáchání přestupku, nikoli datum nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce. Právě přechodná ustanovení z hlediska právní jistoty dávají přestupci jistotu, že za jednání, které bylo spácháno do dne nabytí účinnosti zákona a nepodléhalo bodovému hodnocení, nebude bodově hodnoceno ani po nabytí účinnosti zákona č. 133/2011 Sb., jak ostatně namítal také žalobce. V případě přestupků žalobce však „byly bodovány“ oba přestupky, kdy u obou přestupků zůstalo zachováno i stejné bodové hodnocení jako před novelou a oba přestupky byly projednány a o obou bylo rozhodnuto ještě před nabytím účinnosti novely provedené zákonem č. 133/2011 Sb. Po účinnosti novely došlo pouze k „faktickému“ nabytí právní moci rozhodnutí, a to díky žalobcem podanému odvolání, které bylo odvolacím orgánem zamítnuto. Lze tedy dovodit, že žalobci byly oprávněně a v souladu s platnou právní úpravou zaznamenány body za oba přestupky spáchané dne 23. 9. 2010, počet přidělených bodů odpovídá příloze zákona, a tudíž námitky žalobce byly shledány neoprávněnými.

Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním, v němž shodně jako v podaných námitkách namítal, že magistrát při provádění záznamu bodů nerespektoval ustanovení § 123a a § 123c zákona o provozu na pozemních komunikacích, ani smysl a účel zákona č. 133/2011 Sb., kterým byl zákon o provozu na pozemních komunikacích novelizován. Dle názoru žalobce přechodné ustanovení čl. II zákona č. 133/2011 Sb. řeší z hlediska bodování otázku hmotněprávní kvalifikace, kdy smyslem a účelem tohoto ustanovení je, aby nedocházelo k tomu, že by řidiči byli postihováni za jednání, které se odehrálo v době do účinnosti novely a do této doby (tj. do 1. 8. 2011) nevykazovalo znaky jednání bodovatelného, na jehož základě se prováděl záznam. Žalobce však upozornil, že na druhé straně předmětné přechodné ustanovení nijak nezasáhlo do ustanovení § 123c odst. 2 ve znění po novelizaci, a tedy umožňovalo podle tohoto ustanovení postupovat již od účinnosti novely, tj. od 1. 8. 2011. To z toho důvodu, že otázka, zda určitý přestupek, resp. jednání, je projednáváno ve společném řízení, je otázkou procesní, nikoli hmotněprávní. Ve vztahu k těmto procesním otázkám však zákon č. 133/2011 Sb. neobsahuje žádné speciální ustanovení, a proto nic nebránilo tomu, aby tam, kde bylo vedeno společné řízení o více přestupcích, bylo postupováno tak, jak umožňuje novelizované znění § 123c odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Podle tohoto ustanovení pak postačuje, že se jedná o stav, kdy je určitá množina přestupků téhož pachatele projednávána bez ohledu na to, zda byly spáchány jedním skutkem; podstatné je, že je projednávána ve společném řízení. Tato situace, nepochybně procesního rázu, není dle žalobce nijak řešena přechodným ustanovením, a tedy je zjevné, že zákon se na tuto situaci vztahuje od 1. 8. 2011. Proto vzhledem k tomu, že řízení ve věci žalobce probíhalo i po 1. 8. 2011 a bylo pravomocně ukončeno až po tomto datu, je nepochybné, že ve věci mělo být aplikováno ustanovení § 123c odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích, ve znění po novelizaci provedené zákonem č. 133/2011 Sb. Žalobce taktéž shodně jako v podaných námitkách upozornil na skutečnost, že není zřejmé, jak správní orgán dospěl k závěru, že se žalobce měl uvedených přestupků dopustit více skutky, když v jeho případě se jednalo pouze o jeden skutek, jedno jednání, jímž bylo naplněno více skutkových podstat přestupků. Na jeho situaci by tedy dopadalo ustanovení § 123c odst. 2 zákona i ve znění před novelou, neboť toto řešilo specifickou situaci, kdy jedním skutkem bylo spácháno více přestupků. Následně žalobce znovu zopakoval, že avšak i v případě, že by jeho jednání nebylo hodnoceno jako jeden skutek, je nepochybné, že přestupky byly projednány ve společném řízení, které trvalo po datu účinnosti novely 1. 8. 2011, a tedy správní orgán byl povinen

učinít úvahu o tom, který z přestupků je bodován vyšším bodovým hodnocením a pouze toto bodové hodnocení zaznamenat. Pokud takto správní orgán nepostupoval a body zaznamenal za oba přestupky, postupoval nejen v rozporu se zákonem o provozu na pozemních komunikacích, ale také v rozporu s § 2 odst. 1 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), která správními orgány ukládají povinnosti postupovat v souladu se zákonem a ostatními právními předpisy a dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, zejména aby při rozhodování skutků shodných nebo obdobných nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 3. 2012 (*pozn.: v záhlaví rozhodnutí nesprávně uvedeno jako datum vydání 26. 3. 2011*), č. j. DSH/16692/11, odvolání žalobce jako nedůvodné zamítl. K námitce žalobce, že jeho jednání bylo nutno hodnotit jako jeden skutek, žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že žalobce se skutečně dopustil dvou přestupkových jednání, která byla vyřešena ve společném řízení. Jedním přestupkem se rozumělo spáchání přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 5. zákona o přestupcích, kterým bylo nezastavení vozidla na červený signál „Stůj“. Po ukončení tohoto přestupkového jednání následoval druhý přestupek, a to dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. d) zákona, kdy se žalobce na výzvu policisty odmítl podrobit lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu. Rozhodnutím ze dne 14. 3. 2011, č. j. MMP/175359/10, byly tedy ve společném řízení vyřešeny dva různé přestupky, přičemž obě tato přestupková jednání spadají do bodového hodnocení řidiče, a tedy musela být řádně zaznamenána. Dle žalovaného se žalobce v tomto případě dopustil opakovaného páčání dopravních přestupků jednáními po sobě následujícími, která (ač se stala v jeden den) byla v souladu s ustanovením § 123a zákona o provozu na pozemních komunikacích dle přílohy k tomuto zákonu zařazena do bodového hodnocení. I když se tedy nejednalo o opakovaná přestupková jednání dlouhodobějšího charakteru, byly v daném případě naplněny podmínky pozbytí řidičského oprávnění z důvodu dosažení celkového počtu 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče dle § 123c odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích.

K námitce žalobce týkající se aplikace přechodných ustanovení čl. II novely zákona č. 133/2011 Sb. žalovaný uvedl, že obě přestupková jednání byla spáchána dne 23. 9. 2010 a rozhodnutí magistrátu ze dne 14. 3. 2011, č. j. MMP/175359/10, nabylo právní moci dne 18. 8. 2011. Rozhodujícím pro záznam bodů dle zákona č. 133/2011 Sb. tedy bylo datum spáchání přestupků, přičemž právní jistota ve vztahu k přestupcům spočívá dle žalovaného v tom, že taková přestupková jednání, která nepodléhala bodovému hodnocení a která byla spáchána do dne nabytí účinnosti zákona č. 133/2011 Sb., nebudou bodově hodnocena ani po nabytí jeho účinnosti. V případě žalobce však obě přestupková jednání zůstala po stránce počtu přidělených bodů v bodovém hodnocení před i po nabytí účinnosti zákona č. 133/2011 Sb. beze změn.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Vzhledem k tomu, že žalobce souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalovaný ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým

projednáním věci, ačkoli byl poučen o tom, že nevyjádří-li svůj nesouhlas, bude se mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), o věci samé bez jednání.

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V projednávané věci je mezi účastníky řízení spor ohledně výkladu ustanovení čl. II bodu 1. přechodných ustanovení zákona č. 133/2011 Sb., kterým byl s účinností od 1. 8. 2011 novelizován zákon o provozu na pozemních komunikacích. V návaznosti na řešení této otázky pak byla mezi účastníky řízení sporná i otázka aplikace ustanovení § 123c odst. 2 tohoto zákona.

Podle § 123c odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích, ve znění před novelou provedenou zákonem č. 133/2011 Sb., dopustil-li se řidič jedním skutkem více přestupků nebo trestných činů, spáchaných jednáním zařazeným do bodového hodnocení, zaznamená příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností počet bodů stanovených pro nejzávažnější z nich.

Podle téhož ustanovení ve znění po novele provedené zákonem č. 133/2011 Sb. platí, že dopustil-li se řidič více přestupků nebo trestných činů, spáchaných jednáním zařazeným do bodového hodnocení a projednaných ve společném řízení, zaznamená příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností počet bodů stanovených pro nejzávažnější z nich. Je tedy zřejmé, že předmětnou novelou, která nabyla účinnosti dne 1. 8. 2011, došlo v ustanovení § 123c odst. 2 k vypuštění výrazu „*jedním skutkem*“ a za slova „*do bodového hodnocení*“ došlo ke vložení textu „*a projednaných ve společném řízení*“.

Přechodná ustanovení novely č. 133/2011 Sb. pak v čl. II bodu 1. upravila, že při zaznamenávání bodů do bodového hodnocení za jednání spáchaná porušením vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích řidičem motorového vozidla před účinností tohoto zákona se postupuje podle zákona č. 361/2000 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

Žalovaný citovaná přechodná ustanovení vyložil tak, že pokud byla obě přestupková jednání žalobce spáchána dne 23. 9. 2010, tj. před uvedenou novelou, je právě okamžik spáchání přestupků rozhodujícím pro zápis bodů. Právní jistota ve vztahu k přestupcům spočívá dle žalovaného v tom, že taková přestupková jednání, která nepodléhala bodovému hodnocení a která byla spáchána do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, nebudou bodově hodnocena ani po nabytí jeho účinnosti. V případě žalobce však obě přestupková jednání zůstala po stránce počtu přidělených bodů v bodovém hodnocení před i po nabytí účinnosti zákona č. 133/2011 Sb. beze změn.

Žalobce se naopak domníval, že tato skutečnost nebránila aplikaci ustanovení § 123c odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích, ve znění po novele, neboť v daném

případě proběhlo o obou přestupcích společné jednání, přičemž řízení bylo pravomocně ukončeno až po 1. 8. 2011. Body tedy měly být zaznamenány pouze za nejzávažnější z přestupků. Dle názoru žalobce řeší sporné přechodné ustanovení čl. II zákona č. 133/2011 Sb. hmotněprávní stránku přidělování bodového hodnocení, tj. určuje, které přestupky jsou bodovatelné před 1. 8. 2011 (pokud byly spáchány před 1. 8. 2011) a které (pokud byly spáchány později) jsou bodovatelné podle ustanovení platných a účinných po 1. 8. 2011. Znění přechodného ustanovení však nikterak nebrání aplikaci § 123c odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, ve znění účinném po novele, kdy hlediskem pro jeho aplikaci je toliko situace procesního charakteru, tj. že k projednání skutků dochází ve společném řízení. Vzhledem k tomu, že řízení ve věci žalobce probíhalo i po 1. 8. 2011, tj. po účinnosti předmětné novely, na žalobce dopadalo ustanovení § 123c odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích ve znění tak, jak bylo novelizováno zákonem č. 133/2011 Sb.

Krajský soud se s výše uvedeným posouzením v plném rozsahu ztotožňuje. Ve shodě se žalobcem je toho názoru, že smyslem a účelem citovaného přechodného ustanovení čl. II zákona č. 133/2011 Sb. je vyloučit stav, aby řidiči (bude-li rozhodováno o přestupku, který se měl odehrát v době předcházející účinnosti novely) nebyli bodově postihováni za jednání, která do doby účinnosti novely (tj. do 1. 8. 2011) nevykazovala znaky bodovatelného jednání podléhajícího záznamu či která podléhala jinému počtu bodů před novelou a po novele. Smyslem této právní úpravy je nepochybně zachování právní jistoty, pokud jde o rozlišení, které z jednání do 1. 8. 2011 bodovému hodnocení (a v jakém počtu) podléhá a které nikoli. Jak žalobce správně uvedl, z hlediska právní jistoty by bylo zcela nepřijatelným, aby např. jednání, které bodovému hodnocení do dne nabytí účinnosti zákona č. 133/2011 Sb. vůbec nepodléhalo, bylo po nabytí jeho účinnosti bodově hodnoceno.

Takto formulované přechodné ustanovení však dle názoru krajského soudu nikterak nebrání aplikaci ustanovení § 123c odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích v jeho znění po novelizaci, a tedy umožňovalo správním orgánům podle něj postupovat již ode dne účinnosti předmětné novely, která nastala dnem 1. 8. 2011. Vedení společného řízení je vždy otázkou procesního postupu správních orgánů v konkrétní věci, přičemž pro tyto otázky zákon č. 133/2011 Sb. neobsahuje žádné speciální ustanovení. Nic tedy nebrání tomu, aby v řízení, kde je více přestupků projednáváno ve společném řízení, bylo postupováno tak, jak umožňuje novelizované znění § 123c odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích po 1. 8. 2011, tj. zaznamenat body za nejzávažnější z nich. V daném případě tak mělo být učiněno tím spíše, že pozdější právní úprava je pro žalobce jako pachatele přestupků úpravou příznivější.

Shora uvedený výklad je pak nutno přijmout i z toho důvodu, že je třeba se vyvarovat vzniku neodůvodněných rozdílů mezi obdobnými případy, kdy např. v situaci, že by ve společném řízení bylo rozhodováno o dvou přestupcích, z nichž jeden byl spáchán po 1. 8. 2011 a druhý již před tímto datem, by rovněž nebylo možné ustanovení § 123c odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích využít. Podle původního znění § 123 odst. 2 zákona platilo, že pokud se jedním skutkem dopustí řidič více přestupků nebo trestných činů, zaznamená se počet bodů pro nejzávažnější z nich. Podle novelizovaného znění postačuje, že se jedná o stav, kdy je určitý množina přestupků (již bez ohledu na to, zda byly spáchány jedním skutkem) projednávána ve společném řízení. Hlediskem pro aplikaci tohoto

ustanovení je tedy nově pouze fakt, že jsou skutky projednávány ve společném řízení, což bylo u žalobce splněno.

Je nepochybné, že v případě žalobce společné řízení o přestupcích probíhalo a nebylo pravomocně ukončeno do účinnosti předmětné novely, tj. do 1. 8. 2011, a žalovaný tedy byl povinen ustanovení § 123c odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích v novelizovaném znění na projednáváný případ žalobce aplikovat. Záznam bodového hodnocení je procesem, který začíná tím, že příslušný správní orgán posoudí, jaké konkrétní bodové hodnocení přísluší jednotlivým společně projednáváním přestupkům. Právě v této fázi dle krajského soudu dochází k aplikaci přechodného ustanovení obsaženého v čl. II zákona č. 133/2011 Sb., jež určuje, které přestupky jsou bodovatelné před 1. 8. 2011 (pokud byly před 1. 8. 2011 spáchány) a které (pokud byly spáchány později) jsou bodovatelné podle ustanovení účinných po 1. 8. 2011. Poté následuje další postup správního orgánu, který v případě, že je o předmětných přestupcích vedeno společné řízení, musí učinit úvahu o tom, který z přestupků je bodován vyšším hodnocením, a pouze toto bodové hodnocení zaznamenat. Pokud tedy žalovaný v předcházejícím správním řízení tímto způsobem nepostupoval, dopustil se pochybení majícího vliv na zákonnost vydaného správního rozhodnutí, pro které toto rozhodnutí žalovaného nemůže obstát.

Nad rámec výše uvedeného pak krajský soud považuje za vhodné vypořádat se také s námitkou žalobce, že z napadeného rozhodnutí žalovaného není zřejmé, jak vůbec správní orgány dospěly k závěru, že se měl žalobce uvedených přestupků dopustit více skutky. Žalobce namítal, že se v jeho případě jednalo toliko o jeden skutek, jedno jednání, jímž bylo naplněno více skutkových podstat přestupků. Žalobce byl proto přesvědčen, že na něj ustanovení § 123c odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích dopadalo i před novelou provedenou zákonem č. 133/2011 Sb., neboť i to řešilo specificky situaci, kdy jedním skutkem je spácháno více přestupků. Této žalobní námitce však krajský soud nepřisvědčil.

Skutek je možno definovat jakou určitou událost ve vnějším světě záležející v jednání člověka, která (v kontextu správního trestání) může mít znaky jednoho, dvou či více správních deliktů, nebo nemusí vykazovat znaky žádného správního deliktu. Podstata skutku tedy spočívá v jednání. Rámec aktů zahrnutých do jednání je pak vymezen následkem, jehož je jednání příčinou. Následek, který je vedle jednání taktéž znakem správního deliktu, spojuje jednotlivé akty do jednoho skutku a zároveň umožňuje dělit chování člověka na různé skutky. Za jeden skutek pak lze považovat pouze ty projevy vůle pachatele navenek, které jsou pro tento následek kauzální, pokud jsou zahrnuty jeho zaviněním, tedy pouze takové akty, které všechny směřují k témuž následku (blíže k pojmu skutku a jednotě skutku jakožto hmotněprávnímu pojmu trestní teorie srovnej např. *Šámal, P. a kol., Trestní zákoník, Edice velké komentáře, 1. vydání, Praha : C. H. Beck, 2009, str. 130 an.*, či např. již rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 8. 1984, sp. zn. 3 Tz 6/84, publikovaný ve Sb. NS pod č. R 8/1985.

V posuzované věci se krajský soud ztotožnil se závěry správních orgánů, že v případě žalobce se nejednalo o jednočinný souběh, ale o dva skutky naplňující znaky dvou různých skutkových podstat přestupků. První skutek žalobce spočíval v nerespektování dopravní světelné signalizace, kdy žalobce nezastavil vozidlo na signál příkazující zastavení vozidla,

čímž zejména porušil povinnosti účastníka provozu, a v důsledku toho i zájem na zajištění plynulosti a bezpečnosti silničního provozu. Po ukončení tohoto jednání pak následoval druhý skutek spočívající v jednání žalobce, který se odmítl přes výzvu policisty podrobit lékařskému vyšetření s odběrem biologického materiálu, čímž došlo k vyloučení možnosti kontroly a k úmyslnému maření úkonů příslušných orgánů ke zjištění, zda žalobce neřídil vozidlo pod vlivem alkoholu či jiné návykové látky, které zákon zakazuje. V takovém případě se uvedené jednání podle zákona projednává jako jednání mající znaky přestupku. Účelem tohoto zákonného ustanovení je umožnit příslušným orgánům provést opatření nezbytná ke zjištění, zda řidič neřídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu, a to právě uložením povinnosti řidiči se v takové situaci podrobit nezbytným vyšetřením. Pokud žalobce tuto povinnost odmítl splnit, bez dalšího porušil zde chráněný zájem. Je tedy zřejmé, že se v daném případě jednalo o dva samostatné skutky naplňující znaky dvou různých přestupků, kdy posuzování jednoho z nich nebylo odvislé od druhého a taktéž okolnosti jejich spáchání se u každého přestupku posuzovaly odděleně.

Krajský soud tedy dospěl k závěru, že ustanovení § 123c odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích, ve znění před účinností novely, na případ žalobce nedopadalo, neboť se v dané věci nejednalo o jeden skutek, ale o vícečinný souběh, tj. o dva skutky, dvě jednání, jimiž byly naplněny znaky dvou různých přestupků. Jak ovšem plyne z výše uvedeného, i přes nedůvodnost této námitky krajský soud dovodil aplikaci ustanovení § 123c odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích, a to ve znění po novele provedené zákonem č. 133/2011 Sb. s ohledem na zjištění, že oba uvedené přestupky byly projednány ve společném řízení.

V. Závěr a náklady řízení

Z výše uvedených důvodů tak krajský soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil a současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a dále v nákladech právního zastoupení v celkové výši 5 808 Kč dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V daném případě se jedná o odměnu advokátky JUDr. Evy Kabelkové za zastupování v řízení před krajským soudem, a to za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu ve věci samé - podání žaloby) dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2012, ve výši 4 200 Kč (2 x 2 100 Kč); a dále o náhradu hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč). Vzhledem k tomu, že zástupkyně žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, byla částka nákladů právního zastoupení zvýšena o částku 1 008 Kč

odpovídající této dani (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ke splnění povinnosti byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 31. března 2014

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová